

[Bertel Dahlgaard.]

så hurtigt som muligt kommer ud til en almindelig drøftelse. Men på dette tidspunkt, da det er givet, at der ikke inden samlingens slutning kan ske en dyberegående behandling af forslagene, finder jeg ikke anledning til mange bemærkninger. Jeg forbeholder mig, når folketinget igen samles, at komme lidt dybere ind på problemerne. Jeg skal altså i dag nøjes med nogle få bemærkninger.

På de punkter, hvor det foreliggende lovforslag afviger fra det af ministeren i 1955 fremsatte lovforslag, er de foreslåede ændringer, så vidt jeg kan se, alle forbedringer. Vi er meget tilfredse med, skal jeg først sige, at minimum for den årlige henlæggelse er ændret fra 2 000 kr. til 500 kr. Om maksimum for den årlige henlæggelse foreløbig skal sættes til 15 pct. af erhvervsvirksomhedens overskud eller til 20 pct. som af erhvervslivets repræsentanter anbefalet, må blive genstand for en nærmere forhandling.

Der har i det sagkyndige udvalg været divergenser angående to andre punkter. Det ene punkt er, om de på spærret konto i pengeinstitutterne indsatte beløb skal forblive indestående i pengeinstitutterne til fri rådighed for dem, eller om de efter indsættelsen skal overføres til nationalbanken til indsættelse på en særlig finansministeriel konto. Det er rigtigt, som det siges i betænkningen, at spørgsmålet om, hvilken af disse løsninger man skal foretrække, må bero på en vurdering af pengepolitisk karakter. Det kan for så vidt siges, at man kan gøre, hvilken af delene man foretrækker, hvis man indretter pengepolitikken derefter.

Det andet punkt er, om ikke-regnskabsførende skatteydere ikke også skal kunne nøjes med at indsætte 50 pct. på spærret konto af henlæggelsen til investeringsfonds. Jeg vil tage forbehold over for forslaget om, at disse ikke-regnskabsførende skal indsætte hele det henlagte beløb, i hvert tilfælde indtil stærkere argumenter foreligger derfor, end jeg synes der foreligger i betænkningen.

Det kan vist ikke undgås, at spørgsmålet om investeringsfonds rejser også andre spørgsmål. Jeg skal blot tage et eksempel. Den landmand eller håndværker, der er velkonsolideret i økonomisk henseende og sidder med en nogenlunde stor indtægt, kan

benytte denne lovgivning og hensætte midler i investeringsfonden til senere investering og derved opnå skattefritagelse for beløbet, medens den mand, der måske i øvrigt sidder i tilsvarende erhvervsmæssige vilkår, men som er nødt til af sin opsparing at tilbagebetale på sin gæld, ikke har tilsvarende mulighed, skønt han gennem sin tilbagebetaling foretager en tilsvarende opsparing. Han har måske lige så god brug for henlæggelser som den mere velhavende og i endnu større grad brug for skattelettelser, men han er udelukket fra at benytte en lovgivning som denne.

Jeg har villet nævne det problem, der her foreligger, i al dets vanskelighed. Det gælder for så vidt om en lovgivning som den foreliggende, at selv om den i sit formål, erhvervsmæssigt og økonomisk, er rigtig, kan man også sige om den som så ofte på andre områder om en lov, at den er med til at gøre afstanden mellem den velstående og den svagt stillede større. Det er muligt, dette problem ikke lader sig klare i forbindelse med en lovgivning som denne, men jeg har villet fremføre problemet for at påpege, at det vil møde os på andre felter.

Alfred Jensen: Den kommunistiske gruppe har længe været utilfreds med de gældende afskrivningsregler. Det er især kommet til udtryk ved behandlingen af finanslovsforslaget, hvor vi har vendt os imod de ekstraordinære afskrivninger, der har været indført i finansloven som tekstanmærkninger. Vi har den opfattelse, at det drejer sig om skattemæssige begunstigelser til kredse, der i forvejen er favoriseret af samfundsordningen og beskatningen, og derfor ser vi naturligvis med tilfredshed, at man tager spørgsmålet om afskrivningsreglerne op til behandling. Det lader sig vel ikke gøre at vende tilbage til de gamle former, dertil er de for udviklede. Der må ret naturligt en forenkling, jeg kan vel sige modernisering, til.

Spørgsmålet er, om man rammer det rigtige med de to lovforslag, der foreligger her. Efter vor opfattelse er man alt for large over for landets velhavere. Jeg ved ikke, om man skal gå den vej at afskrive på saldoen år efter år. Skal man det, rejser det spørgsmål sig, om de 25 pct. i almindelighed ikke er en for høj procent. Mit